

slutning af alle Foreninger, hvis Formaal er at arbejde for Kvindens almene Vel og søge at hæve Kvinden paa det aandelige, retslige, sociale og Erhvervs-livets Omraade. Nationalraadet vil give Kvinderne Lejlighed til at udveksle Tanker og Erfaringer og til ved gensidig Paavirkning at udvikles til selvstændigt tænkende Mennesker. I 1907 omfattede Nationalraadet 23 Foreningsforbund og 173 Enkeltforeninger.

Indenfor Forbundet dannedes efterhaanden et Mindretal, den radikale „yngre Retning“. Denne „yngre Retning“ sluttede sig i 1899 sammen under Fru *Cauer* under Navnet „Verband fortschrittlicher Frauenvereine“, der som saadan ikke vilde tilhøre Nationalraadet, hvorimod det tillodes Enkeltforeningerne at slutte sig dertil.

Man har det Indtryk, at den moderate og den radikale Retning paa de fleste Punkter vil det samme, men ikke kan følges ad i samme Tempo. Selve Splittelsen har fremkaldt megen Disharmoni og megen personlig Antipathi, og bedre er det ikke bleven, da et Mindretal af Fremskridtskvinderne har begyndt at docere den saakaldte „*Nye Ethik*“. Det er vanskeligt i faa Ord at karakterisere denne Bevægelse. Den udgaar fra „*Bund für Mutterschutz*“ (Forbundet til Mødres Beskyttelse), hvilket forlanger foruden den praktiske Om-sorg for Børn fødte udenfor Ægteskab, den gifte og ugifte Moders principielle Ligestilling og den sociale og den moralske Anerkendelse af fri Forhold ved Siden af og udenfor Ægteskabet. Den anser ugiftes kønslige Afholdenhed for en usund Askese, ja for en Umulighed.

Vi maa dog endnu en Gang frem-

hæve, at denne Anskuelse kun forfægtes af et lille Mindretal. I det hele og store er den den tyske Kvindebevægelse fremmed og afvises bestemt af de fleste af dens Førere.

Det er først, da det nye Aarhundrede gryr, at Kvindesagens Tanker naar ud til Tysklands troende Kvinder.

Man levede her fjærnt fra det praktiske Liv. Store sociale Forandringer havde Tiden ført med sig, og de, der levede midt ude i det virkelige Liv, havde forlængst forstaaet, at nye Forhold, nye Tider stillede nye Krav.

En lang Tid følte de troende Kvinder sig frastødte af Kvindebevægelsen, maaske ikke mindst af Sagens Forkæmperinder. Men efterhaanden begyndte de at tænke over selve Sagen og derefter at spørge sig selv: *Paa hvilken Maade kan og skal vi være med?*

I 1895 bliver for første Gang *Kvindebevægelsens Tanker førte offentlig frem sete fra et kristeligt Synspunkt*.

Det var en Mandsforening, der paa den evangelisk-sociale Kongres i Erfurt havde opfordret Fru *Elisabeth Gnauch-Kühne* hertil. I selve denne Opfordring laa der en Garanti for, at Kvindesagen vilde blive forhandlet paa en alvorlig og saglig Maade tilmed af en Kreds af Mænd. En stor Fordel. Desværre havde Fru *Louise Otto-Peters* Ord: I vil ikke tage os alvorligt, hidtil altfor ofte holdt Stik. En meget interessant Forhandling paafulgte. Man enedes om at se Kvindesagen som stemmende overens med Guds Skabelsestanke. Mand og Kvinde kan kun som to ligestillede Væsner udføre Guds Vilje paa Jorden. Kvindespørgsmaalet er et *Oplysnings-*